HOLLY GOLDBERG SLOAN'S COUNTING BY 7'S APPROACHED VIA BACHELARD'S AESTHETICISM AND KELLY'S PERSONAL CONSTRUCT THEORY

Stela Pleşa

PhD, Gymnasium School Racoviţa, Sibiu County

Abstract: The paper expands upon issues related to the ego and the dual knowledge of the body and heart in Holly Goldberg Sloan's Counting by 7's. To tackle this topic, Bachelard's concern for the phenomenological approach to images, in the sense of employing an approach to the conscious and unconscious sides of human personality and Kelly's Personal Construct Theory have been chosen as methodological interpretative lenses, the latter through the Kellian constructs of threat, fear, guilt, anxiety, certainty, hostility, aggressiveness and his corollaries based on the fundamental postulate that a person's processes are psychologically channelized by the way in which he or she anticipates events.

Keywords: Holly Goldberg Sloan, Bachelard, phenomenology, Kelly, PTC, Kellian constructs and corollaries.

Romanul *Din 7 în 7* al autoarei Holly Goldberg Sloan a fost publicat în 2013 și a fost considerat cea mai bună carte a anului din literatura pentru copii între 9 și 14 ani pe Amazon, rămânând timp de 84 de săptămâni pe lista bestsellerilor *New York Times*. În anul 2014 a fost nominalizată la Dorothy Canfield Fisher Book Award, la Global Read Aloud Award și a primit distincția E.B. White Honor, așa cum se arată în pagina introductivă a romanului.

Dat fiind titlul extrem de incitant, am ales ca și suportul analitic *topo-analiza*, acel „studiul psihologic sistematic al siturilor vieții noastre intime" (Bachelard 2003: 7) și, mi-am propus să urmăresc dialectica raportului *interior/ exterior* (7) care, conform esteticii lui Bachelard, oferă valențe neașteptate emanate din interiorul surprinzător al unei fetițe de 12 ani dotată cu o inteligență remarcabilă. Obsesia ei pentru natură și pentru stabilirea de diagnostice medicale ajung să fie intens valorificate în roman, nu întâmplător, ci printr-o infuzie de elemente venite din exterior.

Descrierile realizate cu empatie ne dezvăluie faptul că autoarea Holly Godberg Sloan pare „ancorată într-o psihanaliză a materiei, care, acceptând acompaniamentul omenesc al imaginației materiei, să urmărească mai îndeaproape jocul profund al imaginilor materiei" (Bachelard 2003: 144). Căci ce altceva sunt scenele descrise cu referire la experimentele legate de botanică desfășurate de Willow în propria grădină.

Trecerea timpului a produs schimbări majore în comportamentul și mentalul lui Willow. A învățat să facă abstracție de lucrurile neplăcute, să rămână mută și nemișcată când de fapt simțea nevoia să plângă, să țipe sau s-o ia la fugă din nevoia de a nu-și dezvălui vulnerabilitatea. Pentru a înțelege fenomenologic cum făptura delicată a lui Willow își „alcătuiește cochilia cea mai dură" (2003: 147) și pentru a surprinde și interpreta din perspectiva sociologiei cunoașterii și a cunoașterii duale, la nivel psihic și fizic informațiile și evenimentele legate de viitorul eroinei acestui roman, voi valorifica teoria constructelor personale apațînând sociologului american George Kelly. Postulatul fundamental elaborat de Kelly stipulează faptul că „procesele unei persoane sunt din punct de vedere psihologic canalizate de modul în care el

sau ea anticipează evenimentele" (citat în Hall, et al., 2002: 420). Anticiparea de evenimente semnifică elaborarea de supoziții sau așteptări referitoare la ceea ce se va întâmpla dacă cineva acționează într-un anume mod.

O serie de unsprezece corolare toate conlucrînd la „înțelegerea așteptărilor bazate pe experiență" (420) și anume cel al construcției, al organizării, al fragmentării, cel individual, cel al alegerii, al comonalității și al socialității pot juca un rol hotărâtor în decodificarea evenimentelor petrecute în viața lui Willow Chance.

Metodologia abordării sociologiei cunoașterii se bazează pe activarea corolarului fragmentării construit pe presupunerea că o persoană poate utiliza în mod succesiv o varietate de subsisteme ale construcției mentale care în mod deductibil sunt incompatibile între ele, a corolarului individual, conform căruia persoanele diferă între ele în construirea de evenimente, a corolarului alegerii, care stipulează că o persoană alege aceea alternativă într-o constructie dihotomică dat fiind modul în care el/ ea anticipează cea mai favorabilă posibilitate de extindere și de definire a propriului sistem de valori. Aceste corolare interferează cu corolarele comonalității, prin care altruismul și empatia în relația cu o altă persoană se fac simțite când există o similitudine în ceea ce privesc procesele lor psihologice și cel al socialității care se bazează pe supoziția că măsura în care o persoană înțelege construcția proceselor mentale ale unei alte persoane contribuie la asumarea unui rol în procesul social în care este implicată cealaltă persoană (Kelly 1963: 56-95).

Fiecare din aceste corolare poate reprezenta o cheie de descifrare a întâmplărilor legate de moartea prematură a părinților adoptivi ai lui Willow și de posibiltățile limitate legate de viitorul acestui copil dotat cu o minte de geniu, dar neînțeles de conducerea școlii unde avea loc procesul ei de instruire și educare. Romanul are o derulare aparte. În primul capitol aflăm cum Willow, însoțită de consilierul școlar Dell Duke și de singura ei prietenă, Mai, provenită dintr-o mamă vietnameză și un tată american, întorcându-se de la terasa restaurantului Fosters Freezee unde au servit înghețată și, îndreptându-se spre locuința părinților, descoperă o mașină a poliției și, din discuția consilierului cu ei, află că ambii părinți au murit într-un accident dramatic de mașină. Capitolul 2 este intitulat *Cu două luni înainte* și ne introduce în viața de familie și în aspecte legate de școala unde ea urma să evolueze și să se formeze. În căutare de centrii de mare încărcătură psihologică, sugerăm că ei pot fi puși în relație cu aspectele legate de cea de-a șaptea zi a celei de-a șaptea luni când Willow a fost preluată de noii ei părinți adoptivi, de faptul că era fetița era o „persoană de culoare," în timp ce părinții ei erau „dintre cei mai albi oameni din lume" și faptul că, în ciuda acestor diferențe, „arătau totuși ca o familie" (17), și, cel mai important lucru, este faptul că o iubeau sincer. În afară de obsesia legată de numărul șapte, Willow mai avea încă două obsesii: „bolile și plantele," prima constând în observarea „bolilor oamenilor obișnuiți, mai ales a celor de piele," a doua zonă de interes, plantele, au condus-o spre concluzia că totul trebuie văzut „ca fiind Viu, cu V mare" (19), grădina proprie, amenjată chiar de ea, fiind „sanctuarul" ei (19).

Postulatul lui Kelly și corolarele sale oferă o bună lecție în ceea ce privește sociologia cunoașterii și cunoașterea duală prin supoziția că „procesele unei persoane sunt din punct de vedere psihologic canalizate de modul în care el sau ea anticipează evenimentele" (2002: 420). Într-adevăr, Willow este extrem de preocupată să anticipeze evenimentele prin formularea de ipoteze referitoare la ceea ce se va întampla, pornind de la experiențe similare din trecut, conform tiparului corolarului construcţiei. Și, cum astfel de experiențe concrete îi lipseau, mersul la școală este o bună oportunitate de a avea acces la noțiuni legate de ordine și disciplină și de a identifica convingerile și valorile îmbrățișate de cei care le practică.

Corolarul experienței este cel care o va poziționa corect pe Willow în demersurile sale, prin însăși natura acestuia de a facilita sistemului construcției mentale al unui individ să varieze pe măsură ce el realizează cu succes interpretări succesive ale evenimentelor și nu se cantonează în tipare fixe bine stabilite anterior. Mai mult decât atât, conform corolarului

alegerii, o persoană alege aceea alternativă într-o construcție dihotomică care îl ajută sa anticipeze cea mai mare posibilitate de extindere și de definire a sistemului său mental sau de valori.

Aceste două puternice corolare kelliene ce țin de sociologia cunoașterii, adevărate lentile metodologice de investigare a proceselor mentale ale unui individ, mi-au facilitat înțelegerea filosofiei de viață a lui Willow, și anume dorința sa de a supraviețui cu orice preț pentru a putea relata și altor oameni cum un copil orfan poate avea aspirații și-și poate face prieteni chiar dacă posibilitățile ei de socializare erau puține și greu de realizat.

Bachelard susține că „psihologia imaginației trebuie să noteze totul. Cele mai mărunte interese le pregătesc pe cele mari" (2003: 150). Doamna King, educatoarea, prin valorificarea literaturii pentru școlari, îi crează lui Willow sentimentul de inadaptabilitate, fetița ajungând să nu rostească nici măcar o silabă în cele cinci semestre. Când totuși este forțată să se pronunțe asupra cărții citite de educatoare, Willow afirmă că o face să se simită foarte rău, deoarece „minciunile științifice cusute cu ață albă" nu sunt credibile, nici grafica nu i se pare prea interesantă, iar, cel mai revoltător i se părea faptul că trebuiau să se întindă pe niște saltele lipicioase timp de douăzeci de minute, iar microbii de acolo îi puteau îmbolnăvi pe copii. Această atitudine îi atrage porecla de „*ciudata*" (22), iar, din evaluarea făcută de un consilier educațional reieșea că este „superior înzestrată," ceea ce implica pentru părinții ei „să găsească niște căi de a ține copilul mereu ocupat," și de a-i găsi „prieteni care să poată ține pasul cu o asemenea persoană" (23).

Interesul pentru plante trădează sensibilitate dar și nevoia de cunoaștere. Willow beneficia de un costum de grădinărit, de lupe „pentru cercetarea de aproape," și era convinsă că „într-o lume ideală," ar fi petrecut douăzeci și patru de ore pe zi „făcând investigații" (25). Acuzată fiind că trăiește prea mult în mintea ei (26), Willow consideră că grădina i-a oferit „o fereastră către alte aspecte ale tovărășiei" (26). Testul de solidaritate cu natura s-a facut printr-un stol de papagali, în sensul că atunci când un pui a fost împins din cuib, Willow l-a salvat, l-a îngrijit și l-a redat în final stolului, concluzionând că „satisfacțiile și inima frântă adesea merg mână în mână" (26). Prima prietenă adevărată din Școala Elementară, a fost Margret Z. Buckle, cu care avea afinități reale cu privire la plante, dar care, după clasa a cincea, s-a mutat în Canada, unde și-a făcut noi prieteni, pierzându-și astfel complet pasiunea pentru discuțiile despre botanică.

La Școala Gimnazială Sequoia spera să i se deschidă noi drumuri spre prietenie. Numărarea semințelor la micul dejun din 7 în 7, înainte de plecarea spre școală, era tehnica ei de „evadare" (32). Ideea de a transmite grupului de elevi ceva despre identitatea ei și despre devotamentul față de natură au facut-o să aleagă ca și ținută în prima zi de școală costumul de grădinărit. Spre stupoarea ei, una din fete a considerat-o „o femeie de servici" și i-a sugerat să spele toaleta. Șocul resimțit o fac pe Willow să solicite să i se permită să sune acasă pentru a veni mama sa după ea. Consolarea că „primele zile sunt intotdeauana grele" o fac să încuviințeze dând din cap și să se uite pe geam, mijlocul ideal pentru a putea dispărea în interiorul ei (35). În seara respectivă, uitându-se la cer, număra din șapte în șapte, atingând un nou record.

Poziționându-mă pe linia corolarului experinței conform căruia sistemul de construcție a mentalului unui invidivid variază pe măsură ce acesta obține interpretări succesive cu privire la anumite evenimente, voi analiza modul în care Willow „experimentează niște consistențe" (Bachelard, 2003: 242), animată fiind de dorința de a se autodescoperi plenar sub aspectul puterii de adaptare la noua școală. Astfel, Willow „studiase planul parterului clădirii, memorase totul, de la înălțimea tavanului până la ieșirile de urgență și locurile unde se aflau prizele" (33). De asemenea calculase cât timp îi trebuie ca să parcurgă coridoarele, precum și câți metri cubi au dulapurile elevilor, fiind în stare să recite numele tuturor elevilor din catalogul de la Sequia.

Cororarul kellian al fragmentării este o altă lentilă metodologică menită să îmi faciliteze înțelegerea modului în care o persoană, respectiv Willow, poată folosi o varietate de subsisteme de construcție ale unor raționamente care, în mod deductibil, sunt incompatibile unele cu celelalte. După numai 7 zile de la începerea școlii, profesoara de engleză, doamna Kleinsser, îi anunță pe elevi că în dimineața respectivă vor da un test standard, pe care-l dau toți elevii din statul California. Faptul că a luat punctajul maxim pe care nimeni din tot statul nu l-a luat niciodată, o fac pe directoarea școlii să o acuze că a trișat (39). Neputând dovedi „înșelătoria," s-a hotărât ca Willow să meargă la un consilier comportamental, la biroul central de la inspectorat. Consilierul în vârstă de trezeci și ceva de ani, fără a beneficia de o intuiție bună și având mereu probleme cu organizarea, considera că postul de consilier fie îl va ajuta, fie îl va termina. Avea un cod pentru sistemul său unic de a cataloga elevii în patru grupe de ciudați: INDAPTAȚII, TRĂSNIȚII, LUPII SINGURATECI ȘI ȚĂCĂNIȚII, pe care i-a codificat și prin culori, INDAPTAȚII erau galbeni, TRĂZNIȚII mov, LUPII SINGURATECI verzi, iar ȚĂCĂNIȚII roșii. Venirea lui Willow Chance i-a blocat toate categorisirile „de parcă între rotițele unei mașinării învechite fusese aruncată o furculită (49).

Dat fiind faptul că mi-am propus valorificarea unei grile duale constând din Bachelard și Kelly, primul opinează că „ființa care se desemnează în exterior ca un centru bine înconjurat, nu-și va atinge niciodată centrul," că ființa omului este o „ființă defixată," că „orice exprimare o defixează" și că „de îndată are nevoie de o altă exprimare, că ființa trebuie să fie ființa unei alte exprimări" (242). În opinia mea, aceasta este veriga de legătură între cei doi teoreticieni în sensul că reintrepretările succesive de evenimente propuse de Kelly îmbogățesc experiența oamenilor, conferindu-le stabilitate mentală și emoțională.

Toate afirmațiile lui Willow cu privire la modul duplicitar în care urma să-și desfășoare activitatea, fie acasă unde părinții nu știau nimic de acuzația adusă că ar fi trișat la test, sau la cabinetul consilierului, se pot decodifica prin intermediul corolarului kellian individual care subliniază că persoanele se deosebesc între ele în ceea ce privește construcția de evenimente. Willow se hotărăște să găsească aceea alternativă menită s-o ajute să anticipeze posibilitatea optimă de definire și de extindere a sistemului său de idei promovat în încercarea sa de a descoperi cum își poate domina emoțiile și teama de a nu greși vreo interpretare la fel ca și disprețul pentru modul în care fusese catalogată. Jocul de cuvinte inițiat de consilier o conduc pe Willow la un moment dat să ofere o înșiruire de numere, toate rezultatul înmulțirii din 7 în 7. Disperat, consilierul îi atribuie calificativul „animalule," la care Willow i-a replicat „lemurian." Cu privirea buimacă consilerul a bânguit: „la lemurieni, femela conduce grupul" (55). Ajunsă acasă, și convinsă că Duke știa că este un copil diferit, Willow le spune părunților că trăiește o experiență în continuă dezvoltare, că a întâlnit o persoană care o interesează și că îi va anunța cum se dezvoltă respectiva colaborare (57).

Colaborarea dintre consilier și Willow o putem interpreta din perspectiva corolarelor kelliene ale comonalității și socialității. Primul pune în discuție comportamente similare evidențiate în constructii similare de evenimente, iar, cel de-al doilea, evidentiază faptul că prin înțelegerea proceselor mentale și emoționale ale celor din jur, individul poate ajunge să joace un rol în procesul social care implică o altă persoană (1963: 95). Aceasta este exact strategia lui Duke, dar și a lui Willow.

Incercând să „multiplicăm toate nuanțele dialectice" (Bachelard 2003: 155) prin care autoarea dă viață imaginilor și evenimentelor celor mai simple dar cu implicații semantice majore, voi aduce în discuție scena în care Willow, în timpul unei întâniri cu consilierul Duke, îi crează acestuia stări contradictorii, deoarece „avea impresia că fata îl judeca," când de fapt „el era cel care trebuia să o judece" (58). Duke o consideră pe Willow o Super-Ciudată, care nu răspundea niciodată la întrebările lui, care „era micuță, dar și puternică. Avea un soi de energie sau aură neobișnită," „avea abilitatea de a fi atentă," „părea să dea dovadă de răbdare,"

dar căreia „nu îi putea cota nivelul de activitate," și căreia „consilierul trebuia să adauge o grupă nouă în sistemul său," și anume „geniu" (61-62).

Corolarul kellian al constructiei inter-relaționează cu filosofia de viață a lui Willow, prin faptul că se bazează pe recomandarea ca evenimentele, fie în mod izolat sau în succesiuene, să fie interpretate sau reintepretate din perspectiva altruismului sau, a nevoi de a descoperi un adevăr, descoperire care să nu implice nici o formă de răsplată pentru cel care o gestionează. Această realitate psihologică ni se revelează treptat, mai întâi în Capitolul 10. Astfel, într-una din zile, Willow o descoperă în rulota din parcarea inspectoratului școlar unde Duke își consilia elevii dificili, pe Mai Nguyen și pe fratele acesteia, Quang-ha, cel care avea probleme serioase de adaptare. Faptul că Duke a întârziat, iar la revenire, Mai a îndrăznit să-l apostrofeze, deși avea doar 15 ani, o fac pe Willow să o considere pe aceasta interesantă. Surpriza pregătită de Duke pentru Willow, un motan pe nume Cheddar, pierderea acestuia în parcarea inspectoratului, fluturașii făcuți de cei trei copii cu PIERDUT PISICĂ-ROG AJUTOR-SE OFERĂ RECOMPENSĂ și chiar o schiță în creion făcută de Quang-ha cu motanul dispărut, toate o încântă pe fetiță, care considera că prezența lui Mai avea să-i deschidă „o poartă către o altă lume," o lume empatică și plină de surprize plăcute. Descoperind că mama lui Mai era de origine vietnameză, Willow era hătărâtă să se informeze cât mai mult despre „pisici pierdute și Vietnam" (79).

Capitolul 12 oferă noi motive pentru a-l interpreta din perspectiv corolarului construcției, prin faptul că Willow, din dorința de a ajunge mai repede la biroul lui Duke, tocmai pentru a putea petrece câteva minute cu Mai și a o cunoaște mai bine, se hotărăște să ia un taxi și, pentru că nu mai făcuse așa ceva și pentru a se simți protejată, îi cere șoferului numărul licenței de taxi, și o dovadă a revizie periodice obigatorii a frânelor și farurilor. Deși îl șochează pe taximetrist, la coborâre îi spune răspicat: „Să nu lași niciodată pe cineva să-ți spună că nu ești în stare de ceva," afirmație despre care acesta își imagina că este vorba despre el. La întâlnirea cu Mai, faptul că a salutat-o în vietnameză, a impresionat-o și a facut-o s-o asculte cu plăcere pe Willow, vorbindu-i despre „experimentele botanice" (89) pe care le făcea prin curtea casei unde locuia. Persoana lui Mai, o fată de liceu mai mare ca ea cu doi ani, o fac pe Willow să o privească „ca o protectoare," „ca un soi de magie" (89). Interpretarea dată atât de Duke cât și de șoferul de taxi cu privire la comportamentul neobișnuit al lui Willow, îl fac pe primul să o considere „o luminiță de avertizare care clipea," și-l stimula în preocupările lui de a deveni „tehnician medical," în timp ce pe Duke, această Alberta Einstein, îl făcea să întrevadă noi perspective în evoluția sa atât în plan profesional cât si financiar.

Alternativa aleasă de Willow pentru a anticipa posibilitatea de definire şi de cristalizare a sistemului de idei aparținând lui Duke, coroborată cu corolarul alegerii, impune o completare a grilei kelliene cu cele șapte constructe ale sale, adevarate lentile metodologice menite să descifreze impactul psihologic asupra celor doi protagoniști. Constructele kelliene și anume amenințarea, teama, vinovăția, anxietatea, (in)certitudinea, ostilitatea și agresivitatea, toate se regăsesc în secvențele referitoare la viața școlară, dar mai ales în secvențele ce se succed cu repeziciune și care reclamă valorificarea corolarelor construcție și al experienței pentru o validă interpretare a evenimentelor descrise în roman.

Corolarul construcției, prin implicația că o persoană poate anticipa evenimentele prin folosirea constructelor personale pentru a realiza o interpretare a unui eveniment, și cel al experienței, care stipulează nevoia de interpretări succesive ale unor evenimente, se dovedesc instrumente valoroase de decodificare a semnificațiilor ascunse ale romanului. Willow își activează întreaga paletă de constructe personale, dar mai ales teama și anxietatea, ambele legate de pierderea timpurie a ambilor părinți adoptivi, dar și certitudinea legată de considerarea lui Mai, ca fiind noua ei prietenă apropiată și cea legată de Duke, ca fiind o persoană interesată pozitiv de evoluția ei.

Nevoia de interpretări succesive ale evenimentelor întâmplate cu consecințe dramatice asupra sănătății emoționale a lui Willow se desprinde din Capitolul 15, în care sunt descriși Roberta și Jimmy Chance, părinții adoptivi ai fetiței. Aflăm cu stupoare că Roberta, în urma unei vizite la spital, mai exact la Centrul de Imagistică Bakersfield, află că suferă de o tumoare malignă. Își sună soțul, îl informează în legătură cu diagnosticul, își fac griji cu privire la viitorul lui Willow pe care o iubeau foarte mult, hotărăsc să nu-i spună nimic acesteia, se urcă în camionetă și, la o intersecție, un șofer de la Med-Service Materiale Sanitare, care era în întârziere, face o manevră greșită, izbește din plin camionetă și cei doi soți mor pe loc.

Mașinăria psihologică a lui Willow se defectează complet. Începând cu Capitolul 17, intitulat *Înapoi în prezent,* ne este descrisă întreaga dramă a fetiței. Următoarele capitole vor fi în continuare interpretate din pespectiva constructelor kelliene de agresivitate și ostilitate, ultimul cu sensul de „promulgare și legiferare a unor constructe nevalidate social" (Kelly, 1963: 85) prin promovarea ideii că oamenii cu greu înțeleg mentalul și comportamentul copiilor. Pentru a-și continua drumul în labirintul interior strâmpt și incomod, Willow învață să se protejeze prin imagini simple, cea a grădinii. Îmbrățișând strategia estetică a lui Bachelard, dorim să facem cunoscută aserțiunea sa cu privire la fapul că imediat ce „viața se protejează, se acoperă, se acunde, imaginația simpatizează cu ființa ce locuiește în spatiul protejat. Imaginația trăiește protecția în toate nuanțele de securitate" (2003: 161). Parafrazându-l dar și reiterpretându-l pe Bachelard, mă intreb retoric dacă a fi la adăpost într-o grădină „nu înseamnă a duce la culme, până la imprudență, liniștea de a locui" (162) în spațiul privilegiat al propriului eu. Ceea ce va contrazice această așteptare se regăsește în Capitolul 17, unde, urmărind discuția dintre polițiștii însoți de Dell Duke, imediat după mediatizarea accidentului, și stația de politie, apoi cu cei de la Serviciile Sociale, Willow se gândește că va fi dusă „într-o chestie numită custodie de protecție" (107). De asemenea se întreabă dacă, nu-și poate găsi „cea mai apropiată rudă," va putea ea oare fi predată unui prieten de familie.

Mașinăria psihologică se pune în mișcare în momentul în care Willow ajunsă la casa părinților ei, o găsește goală și întunecată „o casă a fantomelor," „un muzeu la trecutului" (107). Această reacție poată fi interpretată din perspectiva constructului kellian al amenințării, ce stipulează faptul că activarea sa este rezultatul înțelegerii unei imanente schimbări în plan emoțional.

Această abordare generează incertitudine în sufletul lui Willow, dublată de neplăcerile ce s-au succedat după accidentul fatal al părinților ei, și de faptul că trebuie să supraviețuiască, construct definit de Kelly ca reprezentând înțelegerea dintr-o perspectivă logică a unei situații sociale, dublat de anxietate, abordat de sociolog ca înțelegerea unor evenimente sociale dezorganizate. Anxietatea este generată de situația oricând explosivă și nesigură datorată hotărîrii autorităților ca Willow să fie predată factorilor de decizie meniți să-i asigure fie procedura de adopție, fie plasarea într-un orfelinat.

Următoarele capitole ale romanului ne oferă răsturnări spectaculoase de situații. Prima situație contradictorie se referă la momentul în care face cunoștință cu mama lui Mai, Pattie Nguyen. Văzând durerea oglindită pe fața fetiței, Pattie o percepe „ca o versiune a propiei persoane când era mai tânără, și a altor copii din Vietnam crescuți fără părinți, unii abandonați din cauza etniei, alții din cauza unor întâmplări tragice" (115). Duke, care asistase la această întâlnire, urcat în Ford, izbucnește în lacrimi. În timp ce plângea, capul i-a căzut în față, a lovit claxonul, al cărui sunet pare a-l fi trezit „într-o nouă coștiință" (117). Dar nu numai consilierul experimentează o nouă fază a conștiinței, ci și cititorul, în momentul în care află că familia lui Mai locuia într-un garaj cu un confort minimal. Dusă în acest garaj ca să locuiască până se va găsi o rezolvare, Willow nu poate ingurgita nimic, este luată de mână de Pattie, plâng împreună, îi dispare memoria, conștientă fiind că nu-și va aminti nimic din seara respectivă, deoarece se va strădui să nu se mai gândească niciodată la ea. Convingerea ei este că „va câștiga această bătalie" (121).

Situația se complică în momentul în care Willow este dusă la Centrul pentru Copii Jamison, un centru de plasament cu regim de urgență. Zărind un exemplar din ziarul local, sesizează titlul de pe prima pagină care era focalizat tocmai pe accidentul cumplit de mașină când cei doi părinți ai săi și-au pierdut viața. Willow leșină, se lovește la cap, este dusă la Spitalul Mercy, i se pun nouă copci. Cerând să i se permită să meargă la toaletă, Willow formează numărul taximetristului cunoscut anterior, Lenore Cole, căruia îi cere să o ducă la Biblioteca Beale Memorial. După ce Willow a coborât, taximetristul găsește pe bancheta din spate o bucățică de plastic de la spital cu numele și codul numeric personal al fetei. Considerând-o îngerul său păzitor, Cole, cunoscut și sub numele de Jairo, să hotărăște să joace la loto numerele respective pentru tot restul vieții.

În bibliotecă, Willow simțea cărțile ca un mijloc de alinare. În ciuda camuflajului folosit, a doua zi este descoprită de Mai care i-o predă consilierului. Acesta se oferă s-o găzduiască până la găsirea unei soluții. Soluția oficială găsită de autorități și agreată și de Duke a fost aceea de a o preda oficial „vechilor prieteni de familie-familia Nguyen" (155). Condițiile precare din garaj nu corespundeau cerințelor oficiale, așa încât Duke își oferă apartamentul pentru ca ei să poată locui acolo până la soluționarea definivă cu privire la cei care urmau să fie protectorii ei oficiali. Willow îi scrie lui Jairo un bilet de mulțumire, refuză pentru moment să se întoarcă la școală, iar preocuparea ei majoră este umanizarea spațiului din fața locației lui Duke, prin înlăturarea cimentului, afânarea și hrănirea solului, care, astfel tratat, favorizează plantarea celor mai ciudate soiuri de plante, chiar și floarea soarelui. Birocrația pare a opri acest proiect, dar determinarea fetiței de a reuși îi asigură succesul, convingându-i pe cei din primărie de importanța demersului. Ședințele de consiliere continuă, Willow se implică în efecturea lecțiilor fratelui lui Mai, Quang-ha și începe să se asocieze prietenilor ei în timp ce aceștia practicau jogging.

În toată acestă perioadă, Duke contemplă posibilitatea de a deveni protectorul legal al lui Willow, dar conștientizează că nu dispune de resurse financiare. Jairo câștigă la loto și-și poate permite să se înscrie la facultatea de medicină. Audierea de la tribunal cu privire la tutorii legali le crează tuturor stări contradictorii.

Bachelard afirma că „în prospețimea sa, în activitatea ei proprie, imaginația face din ceva familiar ceva ciudat" (2003: 164). Și ce poate fi mai ciudat dar și mai sensibil decât sărbătorirea zilei de fixare a viitorilor ei protectori. Willow este anunțată de judecătoare că s-a depus o cerere oficială pentru tutela sa, din care reieșea că Domnul Hernandez (Jairo) și domnișoara Pattie Nguyen doresc respectiva tutelă asupra fetiței „ca parteneri" (341). Această simplă relatare, acestă nouă proiecție a spațiului emoțional descris în roman deschide o nouă lume pentru Willow.

Acestei imagini a lui Willow „îi putem dărui toată ființa noastră de cititori. Ea este donatoare de ființă" (Bachelard, 2003: 105). Este vorba de ființa empatică care a acceptat să fie prietenoasă, devotată, dornică de aș împlini aspirațiile cu privire la botanică dar și cu privire la valorile umane ale celor care s-au dovedit capabili s-o înțeleagă și s-o susțină. Corolarul comonalității, prin implicația că similitudinea construcțiilor evenimentelor conduce la comportamente individuale similare și corolarul socialității, care stipulează că înțelegerea proceselor mentale ale unei alte persoane este chiar mai importantă decât similitudinea sunt cele două lentile interpretative menite să valideze calitățile umane ale lui Jairo și ale mamei lui Mai în așa măsură încât Willow se hotărăște să accepte dubla tutelă a celor două persoane apropiate.

Capitolul 22 ne dezvăluie fundamentul mental al lui Willow care se hotărăște să nu mai numere din 7 în 7 pentru a depăși situații contradictorii, ci să valorifice acest numar în sensul convingerii că în fiecare etapă a vieții există 7 oameni care contează cu adevărat în universul ei personal, oameni „care există în tine, pe care te poți baza, care îți schimbă zilnic viața" (348) și anume Mama ei (pentru totdeauna), tatăl ei (veșnic), Mai, Dell, Quang-ha, Pattie și Jairo.

Aș încheia acest articol cu un citat din Clara Rilke, care afirma că „operele de artă se nasc totdeauna din cel care a înfruntat primejdia, din cel care a mers până la capătul unei experiențe, până în punctul în care nici o ființă omenească nu-l poate depăși. Cu cât împingi mai departe, cu atât mai propie, mai personală, mai unică devine o viață” (în Bachelard, 2003: 247).

BIBLIOGRAPHY

Bachelard, Gaston. *Poetica spațiului.* Pitești: Editura Paralela 45, 2003.

Kelly, George. A. *A Theory of Personality: The Psychology of Personal Constructs.* New York Norton, 1963.

Holly Goldberg Sloan. *Din 7 în 7.* București: Editura Forteen, 2013.